

на хората, които сѣхъ влизали съ него въ тѣсни сношения, които го знаяхъ не като генералъ по реляциитѣ и писмата отъ войната, а като чловѣкъ, то моята цѣль азъ ще счетѣхъ напълно достигната. Систематическата и пълна биография е работа на бъдъщото. Сега, като говоримъ за Скобелева, азъ искамъ само бѣгло да изрисувамъ този замечателенъ типъ на генеалниитѣ русскій богатиръ (юнакъ), който са показва като свѣтла звѣзда на нашето тъмно небе, който тъй бързо са въздигна въ всичкиитѣ си растѣ прѣдъ цѣлнитѣ свѣтъ, изуменъ отъ неговитѣ подвиги и който така рано избѣгна отъ него.... Колкото по-нататкъ, толкова по-тѣжка и по-тѣжка са прѣдставлява тази загуба. Военнитѣ списатели, талантливитѣ А. Н. Масловъ ще го нарисуватъ като стратегъ, като тактикъ, моята работа е да кажѣхъ за чловѣкътъ... Всякой день по болно са чувствува неговото отсъствие. Неволно са задавашъ съ въпросътъ, на кого бѣше пуждна тази смъртъ, какъвъ смислъ въ този послѣденъ ударъ.... Шьга на сѣдбата? Каква неостроумна, глушава шьга!....

Слѣдъ прѣминаването прѣзъ Дунавътъ, Скобелева ний виждаме и на върховетѣ на Шипка и надъ Плевенъ. Много въ него въ това время имаше горчиви минути. Него го още не признавахъ. Въ побѣдителтъ на халатницитѣ видѣхъ само храбъръ генералъ и повече нищо.

— Него трѣбва да държимъ въ таралешки ржавици.

— Него го разгалихъ евтенитѣ лаври въ Срѣдня Азия.

— Той може да служи, високомѣрно слизахъ третитѣ, но слѣдъ него трѣбва да глѣдаме въ двама.

А между това той бѣше неизмѣримо по свѣдущъ и по талантливъ отъ всичкитѣ тѣзи господа.

Азъ тогава срѣцнахъ Скобелева въ Търново.

— Гдѣ са вий остановехте? попита ма той.

— У Бѣлабона....

Азъ ще дойдѣхъ при васъ....

По видимо му нему са искаше да са искаже. Лицето му са показваше съ нервна засмивка, тои са чумерише, расхвърляше си бакенбардитѣ въ всички страни.

— Мжчно!

— Какво е мжчно?

— На мене.... Оскѣрбително.... Виждашъ по добръ отъ тѣхъ, знаешъ всичкиятъ погрѣшки и мълчишь....

— Защо да мълчите?